

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நமः

வேதம் தமிழ் செய்த ஆழ்வார்களும் தமிழ் வேத பாஷ்யகாரரும்

இயற்றியவர்

ஸ்ரீ உ. வே. ச கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A., B.L.,

ஆசிரியர்: "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ-தர்சனம்"

ச.ச. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. சி ஸ்ரீதிவாஸாய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

டி.ரஸ்டிகன்:—

S கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M A., B. L. அட்வகேட்,

ச. ராமய்யங்கார், B Sc., B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 8-00]

[தபாலி கூலி தனி

ஸ்ரீதிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வேதம் தமிழ் செய்த ஆழ்வார்களும் தமிழ் வேத பாஷ்யகாரரும்

ஸ்ரீ உ வே ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M.A., B.L.,

[ஸுதர்சனர்], ஆசிரியர் : ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

3-8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர், திருச்சி - 620 017.

[11—9—1999 சனிக்கிழமையன்று திருச்சி தேசியக் கல்லூரி உயர்நிலைப்பள்ளி வளாகம் சரஸ்வதி ஹாலில் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ ஆகியவற்றின் ஆதரவில் நடைபெற்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் உரைவளம் பற்றிய உரைக்கோவையில் நிகழ்த்திய தொடக்கவுரை]

அநாதிகாலமாக நமது பாரததேசத்தில் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு நிலவிவரும் மதம் வைதிகமதம் என்று பெயர் பெற்றது. உலகிலேயே மிகப்பழைய நூல்களான ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டது இந்த மதம். பிற்காலத்தில் இந்த வேதங்களுக்குப் பொருள் கூறுவதில் பல மதாசார்யர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகள் விளைந்தபடியாலே வேதாந்த அடிப்படையில் அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், த்வைதம் என்று மூன்றாகவும், கடவுட்கொள்கை அடிப்படையில் சைவம் வைணவம் என்று இரண்டாகவும் இம்மதம் பிரிந்தது. ஆயினும் தென்மொழியாகிற தமிழிலும், வடமொழியாகிற ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நூல்களை ஆராய்ந்தால், அக்காலத்தில் விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவமதமே வைதிகமதமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது என்பது நடுநிலையாளருக்கு நன்கு விளங்கும்.

வேதங்களை விளக்கவந்த வடமொழி நூல்கள் ஸ்ம்ருதிகள் என்றும், இதிஹாஸங்கள் என்றும், புராணங்கள் என்றும் மூன்று வகைப்பட்டவை. ஸ்ம்ருதிகளில் மநுஸ்ம்ருதி மிகப் பழையதும் முக்கியமானதும் ஆகும். ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் ஆகிய இரண்டு இதிஹாஸங்களும், இதுவும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களாலும் இசையப்பெற்றது. புராணங்களில் ஸ்ரீ

விஷ்ணுபுராணம் மிகப்பலமுயதும் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பல சான்றோர்களால் கையாளப்பட்டதும் ஆகும். மநுஸ்மருதியின் தொடக்கத்தில் நாராயணன் என்னும் பரம்பொருள் உலகனைத்தையும் படைத்தான் என்று கூறப்படுகிறது. அவன் தன்னுடைய சரீரத்திலிருந்து ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே இவ்வுலகத்தைப் படைத்தான் என்றும் கூறப்படுகிறது. 'இவற்றிலிருந்து மநுமஹரிஷி தரிதண்டி வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தமான விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவத்தையே ஆதரிப்பது விளங்குகிறது' என்று மநுஸ்மருதிக்கு உரையிட்ட குல்லாகபட்டர் நடுநிலைநின்று எழுதிவைத்தார். ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் ஆகிய இரண்டு இதிஹாஸங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பரம்பொருள் என்று நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் முழங்குகின்றன என்னும் உண்மை அனைவரும் அறிந்ததே. ராவண வதத்திற்குப்பின் தேவர்கள் ராமபிரானைத் துதிக்கும்போது "பவாந் நாராயணே தேவ: ஸ்ரீமாந் சக்ராயுதோ விபு:" என்று சக்கரத்தைத் தரித்த நாராயணனை ஸ்ரீராமபிரான் என்றும், "த்ரயாணாம் த்வம் ஹி லோகாநாம் ஆதி: கர்த்தா" என்று எல்லாவுக்குக்கும் அவனை ஆதிகர்த்தா என்றும், "ஐக:த் ஸர்வம் ஸரீரம் தே" என்று உலகனைத்தும் அவனுக்கு சரீரம் என்றும் கூறுவதிலிருந்து ஸ்ரீராமாயணத்தில் வால்மீகி மஹரிஷியால் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்வைஷ்ணவ மதமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என விளங்குகிறது. 'நாராயண கதை' என்று தொடங்கப் பற்ற மஹாபாரதத்திலும் "கிருஷ்ணாகுஹி நாராயணனே பரமாத்மா" என்றும் "அவன் உலகனைத்தையும் சரீரமாகக்கொண்டவன்" என்றும் பல இடங்களில் முழங்கப்பெற்றது. புராணரத்னம் என்று புகழ்பெற்ற விஷ்ணு புராணத்திலும் விஷ்ணுவே உலகனைத்தையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் பரம்பொருள் என்று தொடக்கம் முதல் இறுதி வரையில் எல்லா இடங்களிலும் சொல்லப்பட்டது. "தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:" [1-22-38] "தாந் ஸர்வாணிதத்வபு:" [1-22-86] என்று உலகனைத்தும் விஷ்ணுவின் சரீரமாகவே சொல்லப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து புராண ரத்னமான விஷ்ணுபுராணமும் விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவத்தையே கொள்கப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. வடமொழி சாஸ்திரங்களான ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களிலிருந்து மேலும் நூற்றுக்கணக்கான பிரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி விஷ்ணுசித்த விஜயத்தில் இவ்விஷயத்தை நாம் நன்கு நிலைநாட்டியிருக்கிறோம்.

தமிழ்மொழியிலும் சங்ககாலத்தில் தோன்றிய தொல்காப்பியமாகிய இலக்கணமும் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு எனும் தொகுப்பு நூல்களும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என்பது ஆராய்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் இசைந்தது. அவற்றில், குறிப்பாக எட்டுத்தொகை நூல்களில் கடவுள் வாழ்த்துக்களை மிகுதியாகக் கொண்ட பரிபாடலில் “திருமாலே அனைத்துலகையும் படைத்து அளித்து அழிப்பவன்” என்றும், “மோக்ஷமளிப்பவன்” என்றும், “வேதங்களில் பரம்பொருளுக்குரிய எல்லாத் தன்மைகளோடும் சொல்லப்படுபவன்” என்றும் பல இடங்களில் முழங்கப்படுகிறது. “திருமாலே எல்லாவுலகத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டவன்” என்றும், “எல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருப்பதால் அனைத்துப் பொருளாகவும் சொல்லத்தக்கவன்” என்றும் பறைசாற்றப்படுகிறது. இதிலிருந்து தமிழ்நாட்டிலும் சங்ககாலத்தில் விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவமதமே வைதிகமதமாகக் கொள்ளப்பட்டது என்று விளங்குகிறது.

முற்கூறிய ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலும் சங்க நூல்களிலும் “உலகம் போய்” என்னும் அத்வைதத்தின் தனிக்கொள்கையோ, மற்றொரு தெய்வத்தைப் பரம்பொருளாகக் கூறும் வாச்சியங்களோ காணப்படாததிலிருந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்வரையில் அத்வைத வேதாந்தமும், சைவம் முதலான மற்ற மதங்களும் சான்றோர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்று விளங்குகிறது.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு நாயன்மார்கள் தோன்றி சீவனே பரம்பொருள் என்னும் சைவமதத்தைப் பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆதிசங்கரர் தோன்றி ‘உலகம் போய்’ ‘ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றே’ என்று கூறும் அத்வைதமதத்தை மிகுதியாகப் பிரசாரம் செய்தார். கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து அவதரித்தவர்களாகக் கருதப்படும் ஆழ்வார்கள் காலத்திலேயே சைவமதம் பிரசாரமடையத் தொடங்கி விட்டபடியால் சங்ககாலச் சான்றோர்கள் வழி வந்த ஆழ்வார்கள் அதை மறுத்துத் தம் திவ்யப்பந்தங்களில் திருமாலையே பரம்பொருளாகவும், ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் கூறும் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதமே வைதிக மதம் என்று நிலைநாட்டினர். இவ்வுண்மையைத் தெளிவாகக் காட்டுவதற்காக, பரம் பொருளுக்கே உரிய பெருமைகளை ஒன்பது தலைப்புகளில் எடுத்துக்கொண்டு, வேதங்களும், சங்கநூல்களும், ஆழ்வார்களும் அப்பெருமைகளைத் திருமாலாகிற நாராயணனுக்கே கூறுவதை அடுத்த படியாகக் காட்டுகிறோம்.

1. நாராயணனே உலகனைத்தையும் படைத்து
அளித்து அழிக்கும் ஜகத்காரணன்.

(i) “நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே
நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே
நாராயணாத் இந்த்ரோ ஜாயதே
நாராயணாத் த்வாத்ஸாதித்யா ருத்ர வஸவ:”

[நாராயணோபநிஷத்]

நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டாகிறான். (பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியான) நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான். (கூர்யபருக்கு அந்தர்யாமியான) நாராயணனிடமிருந்தே இந்திரன் உண்டாகிறான்.....நாராயணனிடமிருந்து (இவ்வண்ணமாக) பன்னிரு ஆதித்யர்களும், பதினொரு உருத்திரர்களும் எட்டு வஸுக்களும் தோன்றினார்கள்.]

“ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஸாக:”

[மஹோபநிஷத்]

[நாராயணன் ஒருவனே (ப்ரளய காலத்தில்) இருந்தான். பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை.]

(ii) “மாஅயோயே மாஅயோயே! மறுபிறப்பு அறுக்கும்

மாசுஇல் சேவடி மணிதிகழ் உருபின் மாஅயோயே! ..

விதியின்மக்களும் மாசுஇல் எண்மரும் பதினொரு கபிலரும்

தாமாஇருவரும் தருமனும் மடங்கலும் மு ஏழுலகமும்

உலகினுள் மன்பதும் மாயோய்! நின்வயின்

பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய்மொழி உரைதரவலந்து

வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த தாமரைப்பூவினுள் பிறந்தோனும்

தாதையும் நீஎன மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை”

“மாநிலம் இயலா முதல்முறை அமையத்து
நாம வெள்ளத்து நடுவண் தோன்றிய
வாய்மொழி மகனொடு மலர்ந்த தாமரைப் பொகுட்டு நின்”
[பட்டாடல்-3]

(iii) “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்”
[நான் திருவ-1]

“போதுதங்கு நான்முகன் மகன் அவன் மகன்சொலில்
மாதுதங்கு கூறன் ஏறதூர்தி என்று வேதநூல்
ஓதுகின்றதுண்மை அல்லதில்லை” [திருச்சந்தனிருத்தம்-72]

“கள்வா! எம்மையும் ஏழலகும் நின்
உள்ளே தோற்றிய இறைவ! என்று
வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர்
புள்ளூர்தி கழல்புணிந்து ஏத்துவரே”
[திருவாய்மொழி-2-2-10]

2. நாராயணனே அனைத்துலகையும் வியாபிக்கும்
அந்தர்யாமியாகவும், அதனாலேயே அனைத்துமாகச் சொல்
லத்தக்கவனாகவும் இருப்பவன்.

(i) “நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |
நாராயண பரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||
யுச்ச கிருச்சித் ஜகத்யஸ்மிந் த்ருயதே ஸ்ருயதே஽பி வா |
அந்தர்ப்ரஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நா. ராயண: ஸ்தித: ||”
[தைத்திரீய நாராயணவல்லி]

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம். நாராயணனே பரதத்வம். நாராயணனே
பரஞ்சோதி. நாராயணனே பரமாத்மா. இவ்வுலகில் காண்பனவு
கூட்பனவுமாக எந்தெந்தப் பொருள்கள் உள்ளனவோ, அனையன
திலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குபவன் நாராயணனே]

“ப்ரஹ்மா நாராயண: ஸ்வஸ்ச நாராயண:... நாராயண
ஏவேத்யம் ஸர்வம்” [நாராயணோப நிஷத்]

[பிரமனும் நாராயணனே. சிவனும் நாராயணனே. நாராயணனை
இவ்வுலகனைத்தும் ஆவான்.]

(ii) “ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல்
மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ...
பூவனும் நாற்றமும் நீ” [பரிபாடல்-1]

“இனைத்து என எண்வரம்பு அறியா யாக்கையை”

“அனைத்தும் நீ அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ ஆதலின்”

[பரிபாடல் 3]

“கெடுஇல் கேள்வியில் நடு ஆகுதலும்”

[பரிபாடல்-2]

(iii) “ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்ல புறத்தினுள்ளும்
நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய்” [திருவாய்-4-7-6]

“நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்

சீரார் சுடர்கள் இரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனனாய்”

[திருவாய்-6-9-1]

3. நாராயணனே எல்லாம் அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனாகவும்
எல்லாம்வல்ல ஸர்வசக்தனாகவும் இருப்பவன்.

“அத: புருஷோ ஹவை நாராயணோக்ாமயத-

ப்ரஜாஸ்ருஜேயேதி | நாராயணாத் ப்ராணோ ஜாயதே மந:
ஸர்வேந்த்ரியாணி ச | கம் வாயு: ஜ்யோதிராப: ப்ருதி₂வீ
விஸ்வஸ்ய த்வாரிணி ||” [நாராயணோபநிஷத்து]

[புருஷன் எனப்படும் நாராயணன் ‘அனைத்துப் பொருள்களையும் ஸ்ருஷ்
டிக்கக் கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தான். நாராயணனிடமிருந்தே
ப்ராணன் உண்டாகிறது; மனமும் எல்லா இந்திரியங்களும், ஆகாய
மும், வாயுவும், அக்னியும், நீரும், அனைத்தையும் தரிக்கும் பூமியும்
உண்டாகின்றன.]

“யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:”

[முண்டக 1-1-10]

[அந்தப் பரமாத்மா அனைத்தையும் அறிகிறானே, அனைத்தையும் அடைந்திருக்கிறானே அவனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாகிற தவம் ஸங்கல்பமய மாயிருக்கிறது.]

“பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபூஷிக்.

ஜ்ஞாந பூல க்ரியா ச”

[ஸ்வே-6-7]

[இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய சக்தியும் ஜ்ஞானமும் பூலமும் செயலும் மேலானதாகவும், பலவிதமாகவும், இயல்வானதாகவும் உள்ளன]

(ii) “நூறு ஆயி ம் கை ஆறுஅறி கடவுள்

நின்னைப் புரைநினைப்பின் நீஅலது உணர்தியோ
முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ!”

“நினக்கு விரிந்து அகன்ற கேள்வி அனைத்தினும்
வலியினுள் மனத்தினும் உணர்வினும் எல்லாம்
வனப்பு வரம்பு அறியா மரபினேயே!”

“இனைத்து என எண் வரம்பு அறியா யாக்கையை”

[பரிபாடல் 3]

(iii) “எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானம் அஃதேகொண்டு

எல்லாக் கருமங்களும் செய் எல்லையில் மாயன்”

[திருவாய்-3-10-8]

4. நாராயணனே தலைசிறந்த மோக்ஷத்தை அளித்து
ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அளிப்பவன்.

(i) “உதாம்ருதத்வஸ்யேஸாந: ..

ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ—

இஷ்டம் மநிஷாண”

[புருஷ ஸூக்தம்]

[மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல தலைவன் புருஷன் என்னும் நாராயணன்; லக்ஷ்மீதேவியும், பூமி தேவியும் பரம புருஷனாகிய உன்னுடைய பத்தினிகள். உன்னிடம் நாங்கள் விரும்பியது அனைத்தையும் பெறக் கடவோம்.]

“தத்₃விஷ்ணோ: பரமம்பத₃ம் ஸத₃ா பஸ்யந்தி ஸ்ரீரய:”

[ரிக்₃ வேதம் மண்ட₃லம் 1-5-22-5]

[விஷ்ணுவினுடைய அந்த மேலான பரமபதத்தை நீதய ஸரீரிகம் எப்போதும் கண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

(ii) “மறுபிறப்பு அறுக்கும் மாசுஇல் சேவடி
மணிதிகழ் உருபின் மாஅயோயே!” [பரிபாடல்-3]

“நாறு இணர்த் துழையோன் நல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்
அரிதின் பெறு துறக்கம் மாலிருங்குன்றம்
எளிதில் பெறல் உரிமை” [பரிபாடல்-15]

(iii) “வீடு முதலாம்” [திருவாய்-2-8-1]

“சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீ கண்டுகொள் என்று வீடும் தரும் நின்று நின்றே”
[திருவாய்-3-9-9]

“இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச் சென்று சென்றாகிலும் கண்டு
சன்மம் கழிப்பான் எண்ணி ஒன்றிஒன்றி உலகம்
படைத்தான்” [திருவாய்-3-9-10]

“அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்”
[திருவாய்-10-10-11]

5. நாராயணனே எல்லாக் கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், தாழ்ந்த குணங்கள் எதுவும் இல்லாதவனாய் இருப்பவன்.

(i) “நிஷ்கலங்கோ நிரஞ்ஜனோ நிர்விகல்போ நிராக்₃யாத:
ஸுத்₃தே₄ா தே₃வ ஏகோ நாராயண: ந த்₃விதீயோ₅ஸ்தி
கஸ்சித் ||” [நாராயணோபநிஷத்]

[ஸ்வரூபரூப குணங்களில் எவ்விதக் குற்றமும் அற்றவனாய், ப்ராக்ருதமான குணங்களும் பெயர்களும் அற்றவனாய், சுத்தனாய் இருக்கும் தேவன் நாராயணன் ஒருவனே. இரண்டாமவன் ஒருவனுமில்லை.]

“தாதா விதாதா கர்த்தா விகர்த்தா திவ்யோ தேவ ஏக
ஏவ நாராயண: | ... உத்பவ: ஸம்பவோ திவ்யோ தேவ
ஏகோ நாராயண: || [ஸுபாலோபநிஷத்]

[அனைத்தையும் தரிப்பவனும், அனைத்தையும் விதிப்பவனும், செய்
பவனும், சிறந்த விகாரங்களையுடையவனும், பரமபதத்திலிருக்கும்
தேவனான நாராயணன் ஒருவனே; பலவித அவதாரங்களை எடுப்
பவன் பரமபதத்திலிருக்கும் தேவனான நாராயணன் ஒருவனே.]

(ii) “நின் ஒக்கும் புகழ் நிழலவை... எண்ணிறந்த புகழவை”
[பரிபாடல்-1]

“வாய்மை வயங்கிய வைகல்
சிறந்த நோன்மைநாடின இருநிலம்” [பரிபாடல்-2]

“நின் புகழ் உருவின கை” [பரிபாடல்-3]

“சேவல் ஓங்கு உயர்கொடிச் செல்வ! ஏவல்இள்
முதுமொழி கூறும் நற்புகழவை” [பரிபாடல்-13]

“அன்பது மேளம் இருங்குன்றத்தான்” [பரிபாடல்-15]

“நல்லவை எல்லாம் இயைதரும் தொல்சீர்
குளவாய் அமர்ந்தான் நகர்” [பரிபாடல் திரட்டு]

“தாவா விழுப்புகழ் மாயோன்” [தொல்காப்பியம் புவைநிகை]

“தேயா விழுப்புகழ் தெய்வம்” [முல்லைக்கவி-3]

“புகழ் ஒத்தீயே இகழுநர் அடுகளை” [புறநானூறு-56]

“வல்லார் ஆயினும் வல்லுநர் ஆயினும் புகழ்தல்
உற்றார்க்கு மாயோன் அன்ன” [புறநானூறு-57]

(iii) “ஈறில வண்புகழ் நாரணன்” [திருவாய்-1-2-10]

“உயர்வற வுயர்நல முடையவன் யவனவன்” [திருவாய்-1-1-1]

“வல்வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்”
[திருவாய்-8-1-8]

“தோற்றக்கேடவை இல்லவன்” [திருவாய்-3-6-6]

6. நாராயணனே தேவர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனான தேவாதிதேவன்.

(i) “அக்₃நிரவமோ தே₃வதாநாம் விஷ்ணு: பரம:”

[யஜு^௨ஸ்ஸம்ஹிதா-5 5]

[தேவதைகளுக்குள் அக்னியானவன் கீழ்நிலையில் இருப்பவன். விஷ்ணு தனக்குமேல் ஒருவர் இல்லாத மேல் நிலையில் இருப்பவன்]

“தம் தே₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்” [ஸ்வேதாஸ்வதர]

[தேவதைகளுக்குள் மேலான தேவதையாயிருப்பவன் அந்தப் பரமாத்மாவே]

(ii) “அமர்க்கு முதல்வன் நீ”

[பரிபாடல்-3]

(iii) “மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ”

[திருவாய்-8-1 5]

“தேவாதிதேவனை”

[திருப்பாவை-8]

7. நாராயணனே எவராலும் அளத்தற்கரியவன்

(i) “ந ஸந்த்₃ருஸே திஷ்ட₂தி ரூபமஸ்ய

ந சக்ஷ^௨ஷா பஸ்யதி கர்ச்சநநம்”

[தைத்திரீய நாராயண-1-10]

[அந்தப் பரமாத்மாவின் உருவம் எவனுடைய கண்ணுக்கும் புலனாகாது; எவனும் அவனைக் கண்ணால் பார்த்ததில்லை.]

“யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ”

[தை-ஆந-9]

[எந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்து மனத்துடன் கூடிய வாக்குகள் அவனை அறிய முடியாமல் திரும்பி வருகின்றனவோ]

(ii) “அன்னமரபின் அனையோய்! நின்னை இன்னன்

என்று உரைத்தல் எமக்கு எவன் எளிது?” [பரிபாடல்-1]

“நின்னைப் புரை நனைப்பின் நீ அலது உணர்தியோ

முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ” [பரிபாடல்-4]

“அளப்பரியவை”

[பரிபாடல்-4]

(ii) “இலனது உடையனிது என நின்னவரியவன்”

[திருவாய்-1-1-3]

“யானுமேத்தி ஏழுலகும் முற்றும் எத்திப் பின்னையும்

தானும் ஏத்திலும் தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்”

[திருவாய்-4-8-10]

8. நாராயணனே அனைத்துயிர்களுக்கும் எல்லா உறவுமாய் இருக்கும் உறவினன்.

(i) “மாதா பிதா ப்₄ராதா நிவாஸ: ஸரணம்
ஸுஹ்ருத்₃க₃தி: நாராயண:” [ஸுப₈ால]

[தாய் தந்தை ஸஹோதரன் முதலான எல்லா உறவாகவும், புக ளிடமாகவும், உபாயமாகவும், நண்பனாகவும், ப்ராப்யமாகவும் இருப்பவன் நாராயணனே]

(ii) “அன்னை என நினைஇ நின் அடிதொழுதனெம்” [பரிபாடல்-18]

“எவ்வயின் உலகத்தும் தோன்றி அவ்வயின்
மன்பது மறுக்கத் துன்பம் களைவோன்
அன்பதுமேஏய் இருங்குன்றத்தான்” [பரிபாடல்-15]

(i) “பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ
மற்றையாராவாரும் நீ பேசில்” [பெரிய திருவ-5]

“தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாய் அவை அல்லனாய்”
[திருவாய் 3-6-9]

9. நாராயணனே வேதங்களில் முழுமுதல்வனாக முழங்கப்படுபவன்.

(i) “த்₃வே வித்₃யே வேதி₃தவ்யே...பரா சைவாபரா ச |
தத்ராபரா ரிக்₃வேதே₃ யஜுர்வேத₃: ஸாமவேத₃:
அத₂ர்வவேத₃: || ” [முண்ட₃க 1-1-4-5]

[பரமாத்மாவைக் காட்டும் இரண்டு வித்யைகளை ஜீவன் அறிய வேண்டும். பக்தியானது மேலான வித்யை. வேதங்கள் இரண்டாவதான வித்யை. அந்த வேதங்கள் ரிக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் என்று நாலு வகைப்படுகின்றன]

(ii) “வாய்மொழிப் புலவ”

“நலம்முழுது அனைஇய புகர் அருகாட்சிப் புலமும் நீ”

“நாவல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே
நின் ஏவல் உழந்தமை கூறும்” [பரிபாடல்-1]

“வடுஇல் கொடுகையின் உயர்ந்தோர் ஆய்ந்த
கெடுஇல் கேள்வியின் நடு ஆகுதலும்”

“என்னும் நாவல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே”

“கேள்வியுள் கிளந்த ஆசான் உரையும் சின்னருபு”

[பரிபாடல்-2]

“மு ஏழ் உலகமும் உலகினுள் மன்பதும்
மாயோய் நின் வயின் பரந்தவை உரைத்தேம்
மாயா வாய்மொழி உரைதர வலந்து
வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த தாமரைப்
பூவினுள் பிறந்தோனும் தாதையும்
நீளன மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை”

“ஏள இன கிளத்தலின் இனமை நற்கு அறிந்தனம்”

“பதினாயிரம் கை முதுமொழி முதல்வ”

“முன்னைமரபின் முதுமொழி முதல்வ”

“தொல் இயல் புலவ”

“வேதத்து மறை நீ”

[பரிபாடல்-3]

“அவை நின் ஓர் அன்ஓர் அந்தணர் அருமறை”

“பாப்புப் பகையைக் கொடியெனக் கொண்ட கோடாச்
செல்வனை ஏவல்தின் முதுமொழி கூறும்” [பரிபாடல்-13]

“நலம்புரீஇ அம்சீர் நாம வாய்மொழி
இது என உரைத்தலின்”

[பரிபாடல்-15]

(iii) “உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்”

[திருவாய் 1-1-7]

“மறையாய நால் வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே”

[திருவாய் 3-1-10]

“நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே”

[பெரியாழ்திரு 1-5-3]

“வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை

விட்டுசித்தன் விரித்தனனே” [பெரியாழ்திரு 4-3-11]

“அரன் நாரணன் நாமம். உரை நூல்மறை”

[முதல் திருவ 5]

“போதில் மக் கை பூதலச்சித்தத்திதேவி.. என்று

வேதநூல் ஓதுகின்றதுண்மை அல்லதில்லை”

[திருச்சந்த-72]

இதுவரையில் (i) வேத வேதாந்தங்கள், (ii) சங்க நூல்கள். (iii) மற்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிய திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்களிலிருந்து, இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த சங்ககாலம்வரையில் தமிழ்நாட்டில் வேதத்தில் காட்டப்படும் மதம் எது என்பதில் எவ்விதக் குழப்பமும் இல்லை என்றும், விசிஷ்டாத்வேத வைஷ்ணவ மதமே வைதிக மதமாகக் கொள்ளப்பட்டது என்றும் விளங்குகிறது. சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு வந்த களப்பிரர் காலத்தில், பௌத்தம், ஜைனம், காபாலிகம், காளாமுகம் முதலான மதங்கள் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கியபின் ஆழ்வார்கள் அவதரித்து வைதிக மதத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தமிழ் வேதமான திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட எந்தத் தென்மொழி வடமொழி நூல்களிலும் மற்றொரு தெய்வத்திற்கு இத்தகைய பெருமைகள் சோல்லப்படவில்லை. மற்ற தெய்வங்களெல்லாம் நாராயணனால் படைத்துக் காத்து அழிக்கப்படுபவர்களென்றே இந்நூல்கள் முழங்குகின்றன. நாராயணனாகிற இத் திருமாலுக்குத் தாழ்வு கூறும் அடிமுடிதேடிய கதை, கண்ணைப் பிடுங்கி அர்ச்சனை செய்த கதை, தசாவதாரங்களைப் பங்கப்படுத்தியதாகக் கூறும் கதைகள் முதலான திருமாலுக்குத் தாழ்வு கூறும் பிற்காலத்தில் புணையப் பெற்ற கதைகள் எதுவுமே முற்கூர்ய மிகப்பழைய தென்மொழி வடமொழி நூல்களில் காணப்படவில்லை. காளிதாசன் முதலான சிவ பக்தர்களான கவிகள் கூட அக்கதைகளைக் கையாளாததிலிருந்து அவை பிற்காலத்தில் புணையப் பெற்றவையே என்பது தெளிவாகிறது.

சங்கநூல்களில் மிகப்பழையதான தொல்காப்பியத்தில் “நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய” என்று சந்நியாஸிகளுக்கு லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. இதிலிருந்து சந்நியாஸிகளுக்குத் திரிதண்டமும், யஜ்ஞோபவீதமாகிற பூணூலும் அவசியமானது என்று சங்ககாலத்தில் கருதப்பட்டது என்று விளங்குகிறது. கலித்தொகை முதலான மற்ற சங்கநூல்களிலும் திரிதண்டமேந்திய பாகவத சந்நியாஸிகளைப் பற்றிய பல குறிப்பு எவிலிருந்து அவர்கள் அக்காலத்தில் மிகச்சிறப்பாக மதிக்கப்பட்டனர் என்று விளங்குகிறது. ஏக தண்டம் ஏந்தி, பூணூலைத் துறந்த

அத்வைத சந்நியாஸிகளைப் பற்றியோ, அல்லது இச்சின்னங்களற்ற சைவ சந்நியாஸிகளைப் பற்றியோ ஒரு குறிப்பும் இல்லை. விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவமதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் இரு பத்துநாலு தத்துவங்களையே பரிபாடல் முதலான சங்கநூல்கள் காட்டுகின்றன. சைவத்தில் கூறப்படும் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் சங்கநூல்களில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் கொள்ளப்படுவதுபோலே சங்கநூல்களிலும் வேதங்கள் பரம்பொருளாலும் இயற்றப்படாத அபௌருஷையமான நூல்கள் என்றும், எப்போதும் பரம்பொருள் நினைவில் கொண்டிருக்கும் நித்யமான நூல்கள் என்றும் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சைவத்திற்போல வேதங்கள் ஈஸ்வரனால் இயற்றப்பெற்றவை என்று சங்ககாலச்சான்றோர்கள் தம் நூல்களில் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இவ்விஷயங்களெல்லாம் சங்ககாலத் தமிழர் சமயம், சாதிமத ஆராய்ச்சி முதலான நமது நூல்களிலே விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆழ்வார்களுடைய தமிழ் வேதம் அவதரிக்கத் தொடங்கிய பின்பு சைவாகமங்களையும், சைவ புராணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நாயன்மார்கள் தம் தேவாரம், திருவாசகம் முதலான நூல்களில் சிவனே பரம்பொருள் என்று கூறும் சைவ மதத்தை நிலை நிறுத்த முற்பட்டார்கள். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆதிசங்கரர் தோன்றி, “உலகம் பொய்; ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றே” என்னும் கொள்கைகளைக் கொண்ட அத்வைத மதத்தை வேதமதமாகப் பாரத நாடுமேயும் பரப்பினார். வேதமதம் எது? என்பதில் வினைந்த இக்குழப்பங்களை எல்லாம் நீக்குவதற்காக கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தோன்றிய ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், ஸ்ரீராமாநுஜர் முதலான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுடைய நயாயதத்துவம். ஸித்தித்ரயம், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான கிரந்தங்களின் மூலம் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவமதமே வைதிகமதம் என்று நிலைநாட்டினார்கள். ஸ்ரீராமாநுஜரும், அவருக்குப் பின் தோன்றிய ஆசார்யர்களும், நாயன்மார்களுடைய தேவார திருவாசகங்களாலே தமிழ்நாட்டுப் பொதுமக்களிடையே வைதிகமதம் எது? என்பதில் வினைந்துவிட்ட குழப்பத்தை நீக்குவதற்காக, தங்க

ஞடைய சிஷ்யர்களை நியமித்து அவர்கள் மூலம் தமிழ் வேதங்
களாகிற திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த
மணிப்ரவாள நடையில வியாக்யானங்கள் வெளிவரும்படி
செய்தனர். ஸ்ரீராமாநுஜருடைய சிஷ்யரான திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான் நம்மாழ்வாருடைய திருவாய் மொழிக்கு ஆரூயிரப்
படி என்னும் உரையையும், அவரையொட்டித் தோன்றிய
ஸ்ரீபராசரபட்டரின் சிஷ்யரான நஞ்ஜீயர் ஒன்பதினாயிரப்படி
என்னும் உரையையும் வெளியிட்டார்கள். நஞ்ஜீயருடைய
சிஷ்யரான நம்பிள்ளையின் சிஷ்யரான 'ஸ்ரீகிருஷ்ணர்' என்னும்
திருநாமமுடைய பெரியவாச்சான்பிள்ளை நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்
களுக்கும் அமுதினும் இனிய தெளிவுரைகளை வெளியிட்டு, "தமிழ்
வேதப் பாஷ்யகாரர்" என்று அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்க
பெருமையைப் பெற்றார்.

ஆழ்வார்களின் தமிழ் வேதத்திற்கு உரையிடும்போது பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை அவை பற்பல வடமொழி வேதங்களின் மொழி
பெயர்ப்புப்போலே இருப்பதைக் காட்டுகிறார். வேதத்தை விளக்க
வந்த வேதாவதாரமான ஸ்ரீராமாயண வாக்யங்களோடும், பஞ்சம
வேதமான பாரத வாக்யங்களோடும் கீதோபனிஷத் வாக்யங்க
ளோடும் அவை ஒத்திருப்பதைக் காட்டுகிறார். தம் தனிச்சுலோக
நூலில் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத நூல்கள் தமிழ்
வேதத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தையே கூறுவதைக் காட்டுகிறார்.
வேதங்களின் ஸாரமான திருமந்திரம், த்வயம் என்னும் மந்திரங்
களை, தமிழ் வேதங்கள் விவரிப்பதைத் தம் உரைகளில் விரிவாக
விளக்குகிறார். இதனாலேயே மற்ற எந்தத் தமிழ் நூலுக்கும் இல்
லாத 'தமிழ்வேதம்' என்னும் பெருமை அருளிச்செயல்களுக்குச்
சான்றோர்களால் ஏற்கப்பட்டது என்றும், 'தமிழ்வேத பாஷ்யகாரர்'
என்னும் பெருமை பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு மிகப் பொருந்தி நிற
கி,து என்றும் விளங்கும்.

"பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் உரைகள் முழுவதையும் அச்
சிட்டு வெளியிடவேண்டும். அவற்றை இக்காலத்திலுள்ள தமிழ்
கூறும் நல்லுலகம் உணரும்படியாக எளியதமிழில் விவரணங்களும்
வெளியிடவேண்டும்" என்னும் குறிக்கோளுடன் திருச்சியில்

புகழ்மிக்க வழக்கறிஞராகத் திகழ்ந்தவரும், இந்தத் தேசியக் கல் லூரி உயர்நிலைப்பள்ளியின் முன்னாள் மாணாக்கருமான எந்தையார் ஸ்ரீ உ வே K ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி ஓர் அறக்கட்டளையை யும் அதன்மூலம் 'ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சகம்' என்னும் ஓர் அச்ச கத்தையும் நிறுவி, "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்தூதர்சனம்" என்னும் பத்தி ரிகையையும் தொடங்கி, நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானங் கள் அவற்றுக்கு எளியநடை விவரணங்கள் வெளிவருவதற்கு நிரந்தமான அடிப்படைகளை அமைத்து, ஐந்து வருடங்கள் தாமே அதை நடத்தி, அடியேனையும் தொடர்ந்து நடத்திவருமாறு நிய மித்தார். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தத் தெய்வத்திருப் பணி மிகச்சிறப்பான முறையில் நடைபெற்று வருகிறது. திவ்யப்ர பந்த வியாக்யானங்களுக்கும், ரஹஸ்ய நூல்களுக்கும், கீதை, உபநிஷத்துக்கள், பிரம்ம ஸூத்ரம் எனப்படும் ப்ரஸ்தான த்ரயத் திற்கும், இவ்வச்சகத்தின் மூலமும் பத்திரிகையின் மூலமும் எளிய தமிழ்நடையில் விவரணங்கள் கொண்ட பல்லாயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட பலபல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இந்நூல்கள் பல பதிப்புகளும் கண்டிருக்கின்றன.

'நமது சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்', 'சாதிமத ஆராய்ச்சி', 'விஷ்ணுசித்தவிஜயம்', 'தமிழகத்தில் தத்துவ சமய வளர்ச்சி' முதலான நூல்களில் நமது நாட்டில் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவமதமே வைதிகமதமாகச் சான் றோர்களால் கொள்ளப்பட்டது என்னும் உண்மை பல தமிழ் வட மொழி இலக்கிய ஆதாரங்களைக் காட்டி நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஆரிய திராவிட இன வேறுபாடு என்பது வெள்ளையர்கள் கிளப்பிவிட்ட கற்பனையே என்றும், தென்னாட்டோடு வட நாட்டோடு வித்தியாச மில்லாமல் என்றும் மதம், பண்பாடு முதலானவற்றில் ஒருமைப் பாடே நிலவிவந்தது என்றும் நம் நூல்களில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பல அறிவாளிகள் ஆதரித்துள்ளனர். எவரும் மறுக்க முற்பட வில்லை.

நமது நண்பரும், பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குச் சென்னையிலும் இங்கும் பெரிய விழா எடுப்பவருமான ஸ்ரீ உ வே A கிருஷ்ணமா சார்யரின் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ' ஸ்தாபனத்துடன் இணைந்து இந்நூல் கள் மேலும் பலபல பதிப்புக்களைக் காணும் சிறப்பு வருங்காலத் தில் நிகழும் என்பது உறுதி.